

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2009) 10561 z dnia 18 grudnia 2009 r. zmniejszającej wysokość pomocy z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) przyznanej na mocy decyzji Komisji C(95) 2529 z dnia 27 listopada 1995 r. oraz C(1999) 3557 z dnia 15 listopada 1999 r. na rzecz programu RESIDER-II dla Saarland (kraju związkowego Saary) w Republice Federalnej Niemiec (na lata 1994–1999);
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżoną decyzją Komisja zmniejszyła całkowitą wysokość pomocy finansowej przyznanej z EFRR na rzecz inicjatywy wspólnotowej RESIDER II SAARLAND (1994–1999) w Republice Federalnej Niemiec.

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi pięć zarzutów.

Po pierwsze skarżąca twierdzi, że nie istnieje żadna podstawa prawna dla zryczałtowania i ekstrapolacji korekt finansowych w latach 1994–1999, w których udzielane było wsparcie.

Po drugie skarżąca twierdzi, iż naruszono art. 24 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 4253/88⁽¹⁾, gdyż nie zachodziły przesłanki zmniejszenia wysokości wypłat. W tym względzie podnosi ona w szczególności, że Komisja błędnie zinterpretowała pojęcie „nieprawidłowość”. Ponadto Komisja nie wykazała, że władze krajowe odpowiedzialne za zarządzanie funduszami strukturalnymi naruszyły swe zobowiązania wynikające z art. 23 rozporządzenia nr 4253/88. Formułując zarzut istnienia systematycznych nieprawidłowości, nie określono w wystarczający sposób kwestionowanych systemów zarządzania i kontroli. Teza o istnieniu systematycznych błędów w zakresie zarządzania i kontroli została także sformułowana — zdaniem skarżącej — na podstawie błędnych ustaleń faktycznych. Skarżąca podnosi nadto, że istotne aspekty okoliczności faktycznych zostały ustalone i ocenione w błędny sposób.

W ramach zarzutu trzeciego skarżąca podnosi posiłkowo, że obniżki określone w zaskarżonej decyzji są nieproporcjonalne. W tym względzie utrzymuje ona, że Komisja nie skorzystała z uprawnień dyskrecyjnych przysługujących jej zgodnie z art. 24 ust. 2 rozporządzenia nr 4253/88. Zakres dokonanych zryczałtowanych korekt przekracza także rozmiar (potencjalnego) ryzyka szkód dla budżetu wspólnotowego. Ponadto

według skarżącej stawki korekt zostały skumulowane bez skontrolowania, czy w każdym z konkretnych przypadków jest to zgodne z zasadą proporcjonalności. Skarżąca stoi również na stanowisku, że dokonana ekstrapolacja błędów jest nieproporcjonalna, gdyż konkretnych błędów nie można odnieść do niejednorodnej całości.

W ramach zarzutu czwartego skarżąca twierdzi, że uzasadnienie zaskarżonej decyzji jest niewystarczające. W tym względzie podnosi ona, że z zaskarżonej decyzji nie można wywnioskować, w jaki sposób i na jakiej podstawie Komisja ustaliła stawki zryczałtowane w takiej a nie innej wysokości. Ponadto nie można uznać, że Komisja dokonała wystarczającej oceny opisu stanu rzeczy przedstawionego przez niemieckie władze. Komisja całkowicie zignorowała wreszcie wpływ stwierdzonych uchybień audytów projektu przeprowadzonych przez zewnętrznych ekspertów na wiarygodność wyników tych audytów.

W ramach zarzutu piątego skarżąca podnosi wreszcie, że pozwana naruszyła zasadę partnerstwa, gdyż obecnie powołuje się ona na „dokumenty robocze kwalifikujące wydatki do objęcia wsparciem”, które sporządzone zostały dopiero w trakcie bieżącego okresu udzielania wsparcia. Ponadto Komisja oparła zaskarżoną decyzję na występowaniu systematycznych błędów w systemach zarządzania i kontroli, mimo iż potwierdziła prawidłowość funkcjonowania tych systemów jeszcze w trakcie okresu, w którym udzielane było wsparcie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4253/88 z dnia 19 grudnia 1988 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzenia (EWG) nr 2052/88 w odniesieniu do koordynacji działań różnych funduszy strukturalnych między nimi oraz z operacjami Europejskiego Banku Inwestycyjnego i innymi istniejącymi instrumentami finansowymi (Dz.U. L 374, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 3 marca 2010 r. — Procter & Gamble Manufacturing Cologne GmbH przeciwko OHIM

(Sprawa T-107/10)

(2010/C 134/66)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Procter & Gamble Manufacturing Cologne GmbH (Kolonja, Niemcy) (przedstawiciel: K. Sandberg, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Natura Cosméticos SA (Itapeperica da Serra, Brazylia)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez Drugą Izbę Odwoławczą Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) w dniu 23 listopada 2009 r. w sprawie R 1558/2008-2;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania; oraz
- obciążenie Natura Cosméticos SA kosztami poniesionymi w postępowaniu przed OHIM.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Natura Cosméticos SA

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „NATURAVIVA” dla towarów i usług należących do klas 3, 5 i 44;

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: niemiecki znak towarowy „VIVA” dla towarów należących do klasy 3; wspólnotowy znak towarowy „VIVA” dla towarów należących do klasy 3;

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: całkowita odmowa rejestracji zgłoszonego wspólnotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: uwzględnienie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, ze względu na to, że Izba Odwoławcza błędnie uznała, że nie istniało prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w przypadku rozpatrywanych znaków towarowych.

Skarga wniesiona w dniu 5 marca 2010 r. — Luksemburg przeciwko Komisji

(Sprawa T-109/10)

(2010/C 134/67)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Wielkie Księstwo Luksemburga (przedstawiciele: C. Schiltz i P. Kinsch, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona Wielkiego Księstwa Luksemburga;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące państwo członkowskie domaga się stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2009) 10712, wydanej w dniu 23 grudnia 2009 r. i dotyczącej zmniejszenia pomocy przyznanej programowi inicjatywy wspólnotowej Interreg II C „Inondation Rhin-Meuse” (IRMA — ochrona przeciwpowodziowa w rejonie Ren — Moza) w Królestwie Belgii, Republice Federalnej Niemiec, Republice Francuskiej, Wielkim Księstwie Luksemburga oraz Królestwie Niderlandów z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) na podstawie decyzji Komisji C(97) 3742 z dnia 18 grudnia 1997 r. (EFRR nr 970010008) w zakresie, w jakim decyduje ta dotyczy Wielkiego Księstwa Luksemburga.

Skarżące państwo członkowskie opiera swą skargę na dwóch zarzutach.

W swym pierwszym zarzucie twierdzi ono, że jeśli skargi o stwierdzenie nieważności skargi wniesione przez władze niderlandzkie i niemieckie zostaną uwzględnione, rozstrzygnięcie to powinno dotyczyć również Wielkiego Księstwa Luksemburga. Jeśli wydane zostanie orzeczenie, że błędy lub słabości, rzekomo systemowe, jakie zdaniem Komisji zostały wykryte w ramach przeprowadzonego przez nią audytu w odniesieniu do realizacji ww. programu w Niderlandach i Niemczech, w rzeczywistości nie miały miejsca, sama określona w zaskarżonej decyzji podstawa rozumowania okaże się bezzasadna, a wraz z nią — liniowa korekta finansowa, jaka została zastosowana w odniesieniu do projektów realizowanych w Luksemburgu.